

"...ahol én vagyok..."

Lekció: Jn 20,1-18/Textus: Jn 12,26

2019. április 22.

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.” (Jn 12,26)

Kedves Gyülekezet!

Nem tudom, nektek hogy telt a tegnapi nap, mi volt az a kontextus, amiben megéltétek idén a húsvét örömhírét. Szeretném elmesélni, hogy nekem mi volt a kontextus, hova ágyazódott be a feltámadás. Hajnalban úgy ébredtem, hogy alig aludtam, mégse vagyok fáradt. A gazdagréti posta előtt kisgyerekek, nagygyerekek, felnőttek, idősek állnak egy körben, és énekelnek. Úton vagyunk a sötétségből a világosságra, napfelkeltét nézünk a hegyen, köszöntjük egymást: Krisztus feltámadt! És válaszoljuk egymásnak hittel: Valóban feltámadt! Hazaérve még visszabújok az ágyba. A következő kép, hogy a Lámpás csoportban vagyok gyerekistentiszteleten, és amikor felmutatok egy egyszerű vászondarabot, hogy vajon ez hogyan kapcsolódik a nagyhét húsvét előtti eseményeihez, akkor egy kisfiú rögtön tudja és válaszolja, hogy a templom kárpitja kettéhasadt, egy kislány pedig kiegészíti: és ez azt jelenti, hogy van már út az Isten és az ember között. Ezután egy presbitert megkérdeztem, hogy nem megy-e véletlenül Kelenföld felé, ő mondta, hogy amúgy nem, de szívesen elvisz. Így értem el a vonatomat, így voltam úton hazafelé a családomhoz. Ez volt az idei húsvéti örömhír idilli kontextusa a tegnapi napon a számomra, egészen addig, amíg nem vettem elő a telefonomat a metrón.

Srí Lankán több, mint 200 ember halt meg nagy, húsvéti merényletsorozatban, katolikus miséken és szállodákban robbantottak az ország több pontján.

És akkor nem tudtam, hogy végülis ma itt miről beszéljek. Csináljak úgy, mintha meg se történt volna? Az imádságban említsem meg? Nagypénteki inkább ez a történet, a húsvét vidám, tavaszi, idilli, és ahogy tegnap annyiszor hallottam különböző kedves köszöntésekben: egy kellemes ünnep.

Nem. A húsvét nem ilyen. A húsvét a valóságról szól. A húsvét akkor is és ma is igazi sötétségből indul, mint az asszonyok, ahogy olvassuk: „*A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt...*” A húsvét akkor is és ma is a valós, fizikai világ fájdalmas és tragikus kontextusában mutat fel valami olyan felfoghatatlan és egyszeri történést, ami szétfeszíti a racionalitásnak a körbe-körbe járását és a realitásba enged betekintést. Miért mondom, hogy a realitáshoz, a valósághoz van köze egy olyan eseménynek, a feltámadásnak, ami ennyire eltér a mai konszenzustól, közvélekedéstől? Azért lehet reális Krisztusnak a halottak közül való feltámadása, azért nem baj, hogy nem illik bele se a régebbi, se a mai kor tapasztalásába és gondolkodásába, mert vállaltan nem illik bele. Nem állítja a Biblia és egy keresztény se, hogy ez egy mindennapos esemény lenne. Azt állítja, és arról tesz tanúságot egészséges, az életüket is odaadó szemtanúk egybehangzó beszámolója alapján, hogy a názáreti Jézus akkor már többszáz éves próféciák jövendölése által előre megmondott módon jelen volt ezen a Földön, meghalt és feltámadt a halálból. Nem állítják, hogy ez normális. Nem állítják, hogy ez így szokott

lenni. Ez nekik se volt oké. És nekem se az, nem úgy születtem, hogy nekem ez oké, nekem ez belefér a világképembe, hanem az a Szentlélek, aki szintén a Biblia tanúságtétele szerint húsvét után ötven nappal kiáradt a tanítványokra, rám is kiáradt és ő tesz bizonyosságot a szívemben arról, hogy ez igaz. Nem egy szubkultúrának igaz, nem bizonyos ízlésű embereknek igaz, hanem a világ mindenki által ismert és tapasztalt keretein belül igaz. És erre példa a Srí Lanka-i keresztény közösség is. Srí Lanka lakosságának 7%-a keresztény. Ebbe a 7%-ba a társadalom minden rétegéből, minden népcsoportjából, minden vallási háttéréből jönnek az emberek. Így áll össze ez a 7%. Igazságnak fogadják el Jézus Krisztus feltámadását bármilyen kontextusban. Idilli napfelkelésben és kegyetlen vérfürdőben egyaránt.

Így a mai húsvéti istentiszteleten a felolvasott igeszakaszok alapján először az embernek a világban való hús-vér létezéséről szeretnék beszélni, majd ennek a létezésnek a nagypénteki és húsvéti megváltásáról, végül pedig arról, hogy milyen minőségi változás áll be kontextustól függetlenül a megváltásba belebocsátkozott ember létezésébe.

Ehhez az igehirdetés alapigéjét három részre bontom, így nézzük meg az első tagmondatot:

1. „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen...”

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen...” Az ember létezése a világban állandó mozgás, keresés és észlelés. Nagyon szépen mutatja be ezt az állapotot az a sok ige – most kivételesen nem bibliai ige, hanem nyelvtani ige –, ami leírja a magdalai Mária cselekvését abban az igeszakaszban, amit Zsófi felolvasott. Ezekkel az igékkel találkozunk: *odament, látta, elfutott, elment, szólt, nem tudjuk, állt, sírt, sírt, behajolt, látta, felelte, nem tudom, mondta, hátrafordult, látta, nem ismerte fel, elhozom, megfordult, szólt hozzá, elment, hírül adta, látta*. Folyamatos mozgás, keresés, észlelés. Ugyanez köszön vissza Simon Péter és János cselekvéseiből is: *elindult, elmentek, együtt futott, előrefutott, elsőnek ért oda, behajolt, látta, nem ment be, megérkezett, bement, látta, bement, elsőnek ért oda, látott, hitt, nem értették, hazamentek*. Állandó mozgás. Az ember mindig követ valamit, egy szoros napirendet, egy megérzést, valami cél lebeg a szeme előtt, követi a normákat, az elvárásokat, az egymás után kipipálandó mérföldköveket. Ahhoz, hogy tudjunk valakit, vagy valamit követni, előbb keresni kell. Ahogy egy útvonaltervezővel megkeressük, hogy hogy a legegyszerűbb eljutni egyik pontból a másikba. Melyik járatra érdemes felszállni, hova érdemes feltenni magam, hogy aztán eljussak oda, ahova szeretnék? Melyik útvonalat kövessék? Keresni kell, hogy ki, vagy mi méltó arra, hogy kövessék. Mert ha követem, az azzal jár, hogy adok neki magamból. Odaadom az időmet, a bizalmamat, sokszor a pénzemet. Akit, vagy amit követek, annak akár észreveszem, akár nem, akár tagadom, rengeteget adok. Szolgállok neki. És ezért nagy kérdés, hogy ki, vagy mi méltó erre. Mert nincs is annál rosszabb, amikor a magamtól elvett idő, pénz, sok-sok befektetett energia rossz helyre kerül. Méltatlan helyre. Olyan követek, olyanok szolgállok magammal, aki nem méltó erre. Ez megalázó. Állandó mozgásban és keresésben vagyunk, hogy hol találjuk meg azt az értelmét az életünknek, hol tudjuk megélni azt a nagyon mély vágyunkat, hogy odaadjuk magunkat valakinek vagy valaminek a

követésére és szolgálatára úgy, hogy az nem megalázó, hanem értelmes és méltó. Jézus Krisztus azt mondja, hogy ő az egyetlen, aki erre méltó. *„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen...”* Miért mondja ezt? Miért értékeli fel egy kétezer éve élt ember ennyire az ő jövőbeni szerepét a te életedben itt és most?

2. „...és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is...”

A második tagmondat ez: *„...és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is...”* Az előző pontban a létezésnek azt az állandó keresését és mozgását tárgyaltuk, amit az a vágy fűt, hogy olyat kövessék, olyannak szolgáljak, aki erre méltó. És azért jelenti ki Jézus a születésed előtt többszáz évvel, hogy ő az, aki ebben a nyughatatlan kutatásban meg tud pihentetni, mert ő az egyetlen, akit nem neked kell keresned, hanem ő az, aki megkeresett és megtalált téged. A Szentháromság Isten mindhárom személye részt vett ebben a megtalálásban. Az Atya az, aki megteremtett, aki eleve elhívott téged erre a létezésre, a Fiú az, aki emberré lett, hogy itt, a földi valóságban osztozzon veled ebben az akkorra már elidegenedett állapotban, majd nagypénteken a keresztnél elkészítse neked azt a helyet, amibe belebocsátkozhatsz bármikor, akármikor is születted bele a történelembe. A Fiú az, aki meghív, hogy a bűn miatt elidegenedett létezésed meghaljon vele együtt a kereszten, és a Fiú az, aki meghív arra is, hogy ha vele haltál meg, akkor vele együtt is támadj fel az örök életre. Pál apostol így ír erről a római levélben, és igazából a feltámadás lényegét mondja el: *„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele feltámadásának hasonlóságában is. Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettetted vele, hogy megerőtlenüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, amely életet pedig él, azt az Istennek éli. Így azt tartásátok ti is magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Krisztus Jézusban!”* (Róm 6,3-11) A Szentháromság Isten harmadik személye, a Szentlélek pedig szintén részt vesz ebben a munkában, mert ő az, aki rád talál és elvezet téged mindezeknek a megértésére és igaznak tartására. Azért Jézus az egyetlen, aki méltó és képes arra, hogy betöltse azt a mély vágyadat, hogy odaadd magad, mert ő előbb adta oda magát érted. Azért ő az egyetlen, akinek a követése és szolgálata nem egy nyughatatlan keresés, mert minden helyzetben, minden kontextusban azt veszed észre, hogy ő ott van, te pedig vele vagy. Mint a magdalai Mária azon a reggelen: *odament, látta, elfutott, elment, szólt, állt, sírt, behajolt, felelte, nem tudom, mondta, hátrafordult, látta, nem ismerte fel, megfordult.* Jézusról pedig mindeközben ezt olvassuk: *ott áll, hozzászól, azt kérdezi: kit keresel?, néven szólít.* *„...és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is...”* Meghalásban, feltámadásban egyaránt.

3. „...és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.”

Végül a harmadik tagmondat így szól: „...és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.” Az a szó, amit a görög szövegben a „megbecsül” szónál találunk, az megegyezik azzal a szóval, amit Jézus mond néhány fejezettel előbb, amikor azzal vádolják az emberek, hogy ördög van benne. „*Bennem nincsen ördög, ellenben én tisztetem az én Atyámat, ti mégis gyaláztok engem.*” (Jn 8,49) Egyik mondat: „...*azt megbecsüli az Atya.*” Másik: „...*ellenben én tisztetem az én Atyámat...*” A „megbecsül” és a „*tisztel*” szavakat a görög ugyanazzal a kifejezéssel mondja el. Ezek szerint azzal a szóval írja le Jézus, hogy milyen kapcsolat lesz a megváltás után közted és az Atya között, amelyikkel az ő saját kapcsolatát jellemzi az Atyával. Jézus, akinek az identitása az, hogy az Atyához tartozik, akiben az Atya gyönyörködik, aki az Atya jobbán ül most is azt mondja, hogy ha az életed megnyugszik az ő jelenlétében, amit nem te harcoltál ki, nem te állítottad össze útvonaltervezővel, nem te kerested, hanem rád talált – ezt hívják úgy, hogy kegyelem –, akkor ez a jelenlét innentől kezdve ott van, ahol te vagy és te is ott vagy, ahol ő most: az Atya ölelésében, megbecsülésében. És annyira felszabadító, hogy ebből semmi nem az én érdemem, ebből semmi sem a te érdemed, hanem egyedül Krisztusért történik meg velem és veled, ezért egyedül Krisztusért nem is veszíthetjük el soha.

Húsvét örömhíre nem csak egy idilli, tavaszi kontextusban érvényes, hanem a valóságunkról szól, a keresésünkről és a megtaláltságunkról. A feltámadásba vetett hit ennek a megtaláltságnak a komolyan vétele és megvallása, miszerint ha a feltámadt Jézus Krisztus az, akit szolgálok és követek, akkor úgy, ahogy őt sem választotta el a halál az Atyától, akkor engem sem fog. Ha a feltámadt Jézus Krisztus az, akit szolgálok és követek, akkor megélhetem azt az egyedül értelmes és méltó módot, amiben az egész valómat odaadhatom, mert az elé teszem le, akitől kaptam. Így tud a Srí Lanka-i mézszárlás is hordozója lenni húsvét valóságának, így tud az egyetlen üres sír reménysége lenni minden tömegsírnak, szereteteink és saját magunk koporsójának és urnájának, és így lesz a földi racionalitáson átívelő igazság és valóság Krisztus egyszerű szavai mögött: „*Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.*” (Jn 12,26) Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt – abban a valóságban és abban a létezésben, amiben én is vagyok, és amiben te is vagy.

Ámen!

(Bálint Anna)